

Et kram til Jonas

Adam vidste, at han var nødt til at være modig.

Carolina Maldonado
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Bolivia.

»Ha! Du ved *ingenting!*« Oscar pegede på Jonas og grinede.

Adam blev bekymret. Jonas havde lige stillet læreren et spørgsmål. Det var ikke pænt af Oscar at drille ham med det.

»Oscar, så er det godt,« sagde læreren.

Adam kiggede over på Jonas. Han stirrede ned i sin notesbog, som om han slet ikke havde hørt Oscar.

Jonas var ny på skolen. I starten var der ingen, der snakkede med ham. Så begyndte nogle af de andre børn at drille ham. De kaldte ham øgenavne og grinede af ham. Adam følte, at han burde hjælpe Jonas, men han vidste aldrig, hvad han skulle sige.

Desuden så Jonas ud til at være okay. Det virkede som om, at drilleriet ikke engang generede ham.

Adam vendte tilbage til sin bog. De havde snart en vigtig matematikprøve, så han var nødt til at koncentrere sig.

Den dag, de skulle tage prøven, gjorde Adam sit bedste, men den var svær. Han var nervøs for sin karakter. Hvad nu, hvis han dumpede?

Næste dag stod deres lærer foran klassen med en stak papirer.

»Jeg har jeres prøvekarakterer,« sagde hun til dem. »Mange af jer har noget at arbejde på, men nogle af jer gjorde det rigtig godt.«

Hun begyndte at læse hver elevs karakter højt. De fleste af karaktererne var ret lave. Adam ventede spændt på sit navn.

»Adam,« sagde læreren. »80.«

Adam kunne ikke tro det. Han havde bestået. Han smilede stort.

Så læste læreren Jonas' karakter op.

»100,« sagde hun, højt og tydeligt. »Topkarakter.«

Oscar rejste sig. »Det kan ikke passe!« råbte han.

»Jonas har snydt!«

»Ja!« sagde en anden dreng. »Han ved ingenting. Han må have skrevet af efter nogen.«

Andre elever sluttede sig til dem. Jonas prøvede at fortælle dem, at han ikke havde snydt, men de lyttede ikke. Læreren prøvede at få dem til at være stille, men de ville heller ikke lytte til hende.

»Fusker!« var der en, der råbte.

»Løgner!« sagde en anden.

Adams hjerte hamrede. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre. Han kiggede over på Jonas. Han skulle nok klare det.

Jonas var altid rolig.

Jonas stirrede ned i sit bord, som han altid gjorde. Så begyndte han at græde.

De andre børn holdt op med at råbe, og der blev stille i lokalet. Alt, hvad Adam kunne høre, var lyden af

Jonas, der græd. Han vidste, at denne gang kunne han ikke bare tie stille. Han var nødt til at være modig. Helligånden bad

ham om at hjælpe Jonas.

Adam rejste sig. De andre børn så på ham, da han gik over til Jonas. Han vidste stadig ikke, hvad han skulle sige. Så han bukkede sig bare ned og gav Jonas et stort kram.

»Det er okay,« hviskede han, mens han klappede Jonas på ryggen. »Det er okay.«

Snart kom andre børn også over for at kramme Jonas. Selv Oscar kom over og sagde undskyld. Inden længe stod hele klassen rundt om Jonas for at sige undskyld, og trøste ham.

»Vi elsker dig, Jonas!« sagde nogen.

»Du er den bedste til matematik!« sagde en anden. Jonas tørrede tårerne væk og smilede. Adam smilede også. Det krævede mod at være venlig, men det var det værd. ●

